

Перемагати з Марією

Categories : [Свідчення](#)

Date : 03/12/2017

Ми наближаємося до часу Адвенту із вдячністю Богові за все те, що Він звершив протягом цього року. Особливо дякуємо Йому за кожного паломника, який побував у Меджуґор'ї і відкрив своє серце Материнським словам Марії. "Ніхто не приїхав у Меджуґор'є випадково. Кожного з вас я покликала", – ці слова Божої Матері й у цьому році прозвучали для сотень тисяч паломників, серед яких були також воїни з України. Деякі з них діляться з нами своїм свідченням:

1. «Я приблизно знав, куди їду, але навіть уявити не міг, що це залишить такий слід у моїй душі. Думав, що це буде просто ще одна поїздка, яких було вже немало. Перше, що я побачив і відчув, коли сюди приїхав, це – любов. Я ще не знав, що отримаю в цьому святому місці, але перше, що побачив, – це усмішки, прекрасні очі й любов, яку ті, хто нас зустрів, дарували з перших хвилин.

Коли я піднявся на першу гору, ту, на якій вперше явилася Мати Божа, то став на коліна – у мене потекли сльози. Не знаю сам, що зі мною творилося: вони текли, а я говорив усе, що на серці... Коли підвівся з колін, у мене було відчуття, що я став легшим на 20 кілограмів, духовно. І спускаючись униз босоніж, ніби більше не відчував каміння. Я відчував себе вже геть по-іншому.

Потім я пішов на сповідь. Уперше в житті це була справжня сповідь. Я не просто розказав, що відбувається в моєму житті, що сталося, що я зробив не так, а я отримав ті відповіді, я отримав те співчуття й ті поради, яких потребував. Відбулося щось дуже важливе...

Тут я став іншою людиною, але ця радість не буде повною в моєму житті, якщо міняюся тільки я. Тому я вирішив, що принаймні моя дружина, мої діти теж повинні приїхати сюди, і якомога більше людей, які знаходяться поруч зі мною і кому я можу розказати про те, що тут відбувається... Я дякую Матері Божій за те, що міг подивитися на все по-іншому. Дякую Ісусові за те, що Він привів мене сюди».

2) «Як сказав візіонер Яків у своїм свідоцтві, – це не людська справа, а – Божа. Дякую Богові за те, що покликав сюди кожного з нас. Коли в серці є якісь рани, дуже важливо доторкнутися до любові. До чистого джерела. Коли ми були в замку Ненсі й Патріка, я зайшов у капелу й побачив, що там лежить розгорнуте Євангеліє. І я зазирнув, там було написано англійською мовою: «Щасливі ті, яким відпущені беззаконня і яким гріхи прикриті» (Рим. 4:7). І знаєте, зараз, якщо чесно, я відчуваю себе прощеним. Я й раніше знав, що коли сповідаюся – Бог мене прощає. Але самого прощення не відчував. А зараз – відчув прощення».

3) «Тут я побачив одну людську особливість, яка сьогодні у світі мало що вже значить: це проста людська щирість. Коли ми були на свідченні візіонера Якова, його запитали, як виглядає Рай, пекло, чистилище. Говорячи про Рай, він сказав, що кожен повинен починати цей Рай із самого себе, у середині себе. Знаєте, тут я побачив приклад цього. Якщо б ми всі виявляли сердечність так, як тут виявляють її люди, тоді б Рай починався набагато більше в серцях людей...»

4) «Я пережив зустріч з Ісусом та Марією: це було на Адорації. Темно було на вулиці, всі стояли на колінах у церкві... Я заплющив очі й згадав слова, які нам говорили: віддати все, що всередині, Богородиці й Ісусові. І я почав у думках (не молився якусь спеціальну молитву, а тільки в думках) говорити так: «Ісусе, я знаю, що в мене є своя свобода. Але я розумію, що моя свобода не дає мені того, що я надіюся прийняти й чого потребую – більше благодаті, більше Божої милості й душевного спокою. Тому я хочу свою свободу віддати Тобі. Мені така свобода не потрібна. Усе зло, яке тут, усередині, а його там багато, Ти його забери й Сам оселися тут. І тої хвилини в мене потекли сльози (мої очі тоді були заплющені). І всередині стало так легко. Я стояв на колінах, але не відчував цього. Сльози текли, і цієї хвилини я відчував реальну присутність Ісуса та присутність Богородиці. Дякую!»

5) «Із того, чим можу поділитися, що зі мною відбулося тут. Після травми я погано чую запахи. Практично не чую. Одного разу навіть сталося так, що горів автобус, а я не

чув. Люди вибігли з автобуса, а я сиджу спокійно, з навушниками у вухах... Коли ми піднімалися на гору Кріжевац, відчуваю – чимось пахне... Я в хлопців так питаю – в одного, в другого: «Ти відчуваєш?!» Я ж знаю, що не відчуваю запахів... А вони кажуть: «Ну, так, і це нормально». :-) Я дуже багато для себе почерпнув тут. Дуже хотів би приїхати сюди з дружиною та дітьми».

б) «У мене в житті був такий досвід із батьками, особливо з мамою, що мама своєю любов'ю повністю забирала свободу – мою свободу вибору, свободу робити те, що я люблю. Й у мене склалося таке відчуття, що Бог хоче відібрати мою свободу. І, піднімаючись на гору Подбрдо, і тоді, коли ми молилися за наших померлих, я відчув такий крик душі: Господи, у мене таке тверде серце, що я просто не можу так жити далі! Моє серце – як камінь. І після молитви за померлих увечері я відчув, що повинен залишитися при хресті за церквою – і просто почав плакати. А я давно вже не плакав. І так відчув, що хочу, піднімаючись на гору Кріжевац, нести з собою камінь, і так хотів знайти камінь у формі серця. І Господь дав мені знайти такий камінь – саме у формі серця. Як моє кам'яне серце. Як говориться в Біблії про кам'яне серце: Боже, забери в мене моє кам'яне серце і дай мені серце з плоті. І коли я цей камінь викинув на горі Кріжевац, відчув у серці велику легкість. Дякую».

Взято з газети [Світло Марії](#)

<http://medjugorje.com.ua>